

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Invste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 3. An, & quomodo liceat Magistri, vel Patris titulum appetere, vel non
appetere? & num virtus Humilitatis antiquitus fuerit cognita?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](#)

Ios haberent, quod D. Hieronymus scribit, etiam suo tempore, ab Indis, Persis, & Babylonijis fuisse factitatum. Dilatabant ergo phylacteria, ut ijs plura legis præcepta inscribi possent. Sed quia id faciebant, ut longius consiperentur, & ipsi legem diligentius, quam ceteri Iudei seruare viderentur, dilatatio illa erat reprehensione digna; sicut &, quod magnificarent, seu maiores facerent fimbrias, eamdem obcaussam. Fimbriae enim fuerant fila quædam non texta, quæ ex infima orâ vestis dependebant hyacinthino colore. S. Hieronymus tradit, eos fimbrias has solitos acutissimis spinis inserere, quibus & cum ambularent, & cum sederent compungerentur, eoque dolore diuinam legem in mentem reuocarent. Quæ res et si alioqui non mala, mala tamen siebat, ob inordinatum laudis appetitum. Mendacij quoddam genus est, meliorem velle videri, quam esse; bonaque laudis caussa facere, argumentum vanitatis.

§. III.

An, & quomodo liceat Magistri, vel Patris titulum appetere, vel non appetere? Et num virtus Humilitatis antiquitus fuit cognita?

Magi-

Ioan. 3,
10.

Ita Mal-
dona-
loc. cit.

1. Cor. 3,
4.

Aristot.
4. Ethic.
3.

Magistros quoq; aut Rabbi nōn vetat absoluē vocari Seruator (cūm ipse ad Nicodemum dixerit: Tu es Magister in Israēl) sed comparatē ad Deum & Phariseos, de quibus loquitur. Ad Deum, vt comparatione illius neminem putemus, neque patrem, neque magistrum esse posse, & ne istos honoris, & amoris titulos illius honori amoriq; præferamus. Ad Phariseos autem, ne eo modo, quo illi, id est, ambitiosē, glorioseque aut præceptores, aut patres appellemus, aliosque appellemus, vt illi appellabant, qui dicebant: Ego quidem sum Pauli, ego autem Apollo, vt suo quisque magistro gloriaretur: nec dubium est, quin patrum, & magistrorum, & alios honoris titulos vel dare, vel accipere hominibus fas sit, quin etiam certis de caussis appetere; sed certo modo. Sanē, si Aristoteli aliquid damus, Magnanimitas virtus est, quæ omnium virtutum opera ita exequi studet, vt præbeat magni honoris fundamentum: licet non vt directē feratur in ipsum honorem, saltem à fundamento, & radice sua seorsim sumptū; quia id humilitas non patitur, Philosophis Ethnicorum vel omnino ignorata, vel non nisi per nebula& obscurē cognita: quamuis, si examina-

minatiūs disputare velimus, re ipsa eadem
sit *Humilitatis & Magnanimitatis* virtus.
Humilitatem tamen S. Augustinus Ethni-^{S August.}
cis omnino incognitam fuisse arbitratur. ^{in Psal. 33.}
Ita enim scribit: *Hec aqua humilationis* Verum-
cordis, aqua vita salutaris, abiicientis se, nihil ^{tamen in}
de se presumuntis, nihil sua potentia superbè tri- ^{diluio,}
buentis. Hec aqua in nullis alienigenarum li- ^{&c.}
bris est. Non in Epicureis, non in Stoicis, non
in Manicheis, non in Platoniciis. Vbi cumque
etiam innenuntur optima precepta morum &
disciplina, humilitas tamen ista non innenitur.
Via humilitatis huius aliunde non manat. A
Christo venit. Hac via ab illo est, qui cùm esset
altus, humilis venit. Quid enim aliud docuit
humiliando se, factus obediens usque ad mor-
tem, mortem autem crucis? &c.

§. IV.

Humilitatis & Magnanimitatis, tamquam
eiusdem virtutis, esse, honoris appetitum
refranare.

Quidquid igitur sit de Ethnicis, saltem ^{Vasq. 1.}
Christianæ humilitas docet, honorum va- ^{part. dispe-}
nitatem non esse ambiendam: immo idem ^{235. c. 4.}
docet Magnanimitas Ethnicorum, quæ ex ^{Theoph.}
plurimorum Theologorum sententia, vna ^{Raynaud.}
eademque virtus est cum Humilitate. Si ^{lib. 6. de}
quidem ^{virtutib,}